

liggende Lovforslag havde indskrænket sig til disse to Ting, vilde jeg med Fornøjelse have givet Forslaget min Stemme; men det kan jeg nu ikke lade Hensyn til den Bestemmelse, som indeholdes i § 5. Den ærede første Taler stillede jo Forslag derimod, og jeg var blandt dem, der stemte for dette Forslag. Den ærede første Taler har nu det Haab, at denne § 5 vil udgaa ved den fortsatte Behandling paa Rigsdagen, og jeg vil ønske, at det ærede Medlem maa faa Ret i dette Haab, og for saa vidt det ærede Medlem maatte faa Ret i dette Haab, kunde der jo i og for sig ikke være noget til Hinder for at stemme for Lovforslagets Overgang til det andet Ting. Men da jeg i hvert Fald ikke vil have nogen som helst Del i denne § 5, der efter sit Indhold udstrækker den korporlige Revselse til et Omraade, hvor den for Tiden ikke har hjemme, finder jeg det rigtigst i det hele taget paa dette Trin at stemme mod Lovforslagets endelige Vedtagelse.

Ordføreren (Goss): I Modspætning til de ærede Talere, som have haft Ordet, skal jeg ikke blot anbefale Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, til Vedtagelse i dette Ting, men ogsaa haabe, at det endelige Resultat vil være en usforandret Vedtagelse af det med samtlige Paragraffer; det indeholder. — Til det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Knudsen) vil jeg bemærke, at det er en urigtig Opfattelse, naar han kalder dette Forslag for en ekstraordinær Straffelov, begrundende dette ved Henvisning til, at den skulde være væsentlig motiveret ved, at der eksisterede en Forbrydelsesepidemi i denne Retning. Dette sidste er blevet sagt fra en enkelt Side, men det er hverken fra Regeringens Side eller i Betænkningen udtalt, at det er derpaa Forslaget begrundes. Det begrundes i denne Henseende paa den Rendsgerning, at der er flere af disse Tilfælde, end der var, den Gang almindelig borgerlig Straffelov blev vedtagen i 1866. Derfor tror jeg ikke, man behøvede at vente noget statistisk Bevis for denne simple Ting. Og ekstraordinær er denne Lov ikke, for saa vidt som den kun gaar ud paa at indføre det, som man turde forudsætte, at Lovgivningsmagten i Aaret 1866 vilde have grebet til, hvis Tilfælde af denne Art overhovedet den Gang havde spillet en Rolle i Forbrydernes Kreds. Dernæst turde det ogsaa være mindre rigtigt, naar det ærede Medlem sagde, at Tvangsarbejdsanstalterne ved denne Lov bleve mere Straffeanstalter end tidligere. Straffeanstalter ere de jo nemlig altid, hvad enten de anvendes paa almindelige Forbrydere eller som Straffemiddel mod dem, der ere

under Fattigforsørgelse. Der er kun den Forskel ved de to Arter af Tilfælde, at i den ene Art Tilfælde er det en Straffeanstalt for disciplinære Forseelser, og i den anden Kreds af Tilfælde en Straffeanstalt for almindelige Forbrydere.

Med Hensyn endelig til den mest omtvistede Paragraf, den om Bryglestraffen, vil jeg til det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen) bemærke, at det, der savnes i Straffeanstalterne, er ikke de ringere Arter af Tvangsmidler. Jeg tillod mig allerede ved forrige Behandling at bemærke, at der findes Tvangsmidler, som særlig med Hensyn til Forsømmelse under Arbejde og deslige, ere tilstrækkelige til at gøre Tvangen effektiv. Det, der savnes, er mere yderliggaende Midler end dem, Fattigloven hjemler, for de grovere Uordner; alle ringere Tvangsmidler har man til Raadighed; ved de grovere Uordner har man derimod kun Cellestraffen til Raadighed og eventuelt Spændetrojen. Det er her, der mangler noget. Cellestraffen er i mange Tilfælde en fortræffelig Straf og kan gøre udmærket Gyldest i mange Tilfælde, men der mangler et Middel der, hvor Cellestraffen ikke er tilstrækkelig, netop, som Lovforslaget siger, for dem, som ere ikendte Cellestraf, men for hvem den har vist sig ikke at være tilstrækkelig. Der mangler man yderligere Midler, der er Spændetrojen for lidt og for upraktisk. Det er derfor, jeg ikke kan skønne, at der er nogen som helst Hindring for at vedtage dette Lovforslag med denne Paragraf, at man ikke i Almindelighed forud har revideret, hvilke Tvangsmidler der kan finde Anvendelse i en Tvangsarbejdsanstalt. Man har dem alle til Raadighed, alle af samme Kategori, som f. Eks. ved de større Straffeanstalter ere hjemlede ved Loven af 3dje December 1860, man har dem alle, kun ikke legemlig Revselse som det sidste Toppunkt, der naturligvis kun skulde anvendes i yderste Tilfælde, og det er det, som Lovforslaget tilsigter at indføre.

B. G. C. Jensen: Jeg ønsker kun at gøre en kort Bemærkning i Anledning af en Udtalelse, der kom fra det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Knudsen). Han talte om den Virksomhed, der var udstiftet fra visse Sider med Hensyn til Arbejderklassen; den ubemidlede Klasse. Og naar det ærede Medlem da udtalte, at der var udrettet ret meget med Hensyn til dens økonomiske Stilling, dens materielle Forhold, saa giver jeg ham ganske vist Ret deri, det er der. Men naar det ærede Medlem dertil føjede, at ogsaa Moralens er højnet, de sødelige Forhold ere langt bedre, saa tror jeg, han tager